

ΛΑΣΤΙΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ
ΒΙΒΛΙΑ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ
τῆς ΑΣΦΑΛΤΟΥ

ΛΕΣΛΥ ΧΑΝΣΟΝ

ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ

(Αυτότελης περιπέτεια με τόν «ΔΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟ»)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΤΥΦΩΝ»
ΓΡ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ — ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΛΑΣΤΙΚΑΝΘΡΩΠΟΣ είναι ένας νέος ήρωας άπληστης διώκτης του έγκλήματος, που έχει ξετρελλάνει τους Άμερικανούς τελευταίως. Νέος, δυνατός με υπερφυσικές ικανότητες, δεν διστάζει να μπλεχθῆ στις πιο άπίθανες περιπέτειες για να κάνη να θριαμβεύση ο νόμος.

Έντελώς τυχαία ο φοιτητής Λάρου Στόν παίζοντας μπάσκετ - μωλῶ ανακάλυψε ότι ἡ φύσις τὸν ἔχει προικίσει με άπίθανες ιδιότητες. Ἡ σάρκα καὶ τὰ κόκκαλά του λές καὶ εἶναι ἀπό καθαρό ἀτόφιο λάστιχο τῆς Μαλαισίας. Μπορεῖ νὰ τεντώνη τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια ὅπως καὶ ὄλο τὸ ὑπόλοιπο κορμί του σὲ άπίθανα μεγέθη, καὶ νὰ μεταμορφώνεται στὰ πιο άπίθανα ἀντικείμενα καὶ ὄντα.... χωρὶς αὐτὸ νὰ τοῦ ἐλαττώνη τὴν δύναμι καὶ τὴν κρίσι...

Ὁ φόνος τοῦ παιδικοῦ του φίλου ἐπαρχιφύλακα Τζὸ Τζέμσον ἀπὸ τὸν τρομερὸ κακοῦργο «Ἄνθρωπο - Φλόγα» τὸν ὤθησε νὰ θέσῃ τὶς καταπληκτικὲς του ικανότητες στὴν ὑπηρεσία τοῦ νόμου καὶ νὰ πάη νὰ καταταγῆ στὸ "Εφ-Μπί-Ἄϊ. Κι' ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη νὰ μπλέξη στὶς πιο άπίθανες περιπέτειες, πού θὰ οὔς προσφέροικε σὲ σφτοτελῆ ἑβδομαδιαία βιβλία Ὁ Ἄμερικανικὸς καὶ ὁ παγκόσμιος ὑπόκοσμος κάνουν τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσουν καὶ σιὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του τοὺς πιάνει πανικός.

Ντιμένος με μιὰ λεπτὴ εἰ δικὴ κατακόκκινη φόρμα με μιὰ ἀντιμαγνητικὴ ἀσπρόμαυρη ζώνη καὶ με εἰδικὲς σὰν ἀεροπορικὲς ἀκαθορίστου χρώματος διόπτρες, εἶναι ἑτοιμος πάντοτε νὰ ἐπέμβῃ ἐκεῖ πού ὁ νόμος κινδυνεύει...

Ὁ "Ἄλλαν Γκέρντον Πύμ εἶναι ὁ γενικός Ἄρχηγός τοῦ Εἰδικοῦ Γραφείου στὸ ὁποῖο ἀνήκει ὁ Λάρου Στόν ἢ Λαστιχάνθρωπος. Εἶναι αὐτός πού δίνει διαταγὲς καὶ ἐλέγχει τὸν μεγάλο ἥρωα...

Ὁ Τίνκυ εἶναι ὁ βοηθός τοῦ Λαστιχάνθρώπου καθ' ὅλα φυσιολογικὸς ἄνθρωπος. Τριαντάρης κοντόχοντρος καὶ εὐθυμὸς τύπος, πού ντίνεται λίγο παρδαλά καὶ πού μπορεῖ νὰ πέση στὴ φωτιά γιὰ τὸν φίλο καὶ ἀρχηγό του. Τρελλαινεται γιὰ τὰ γλυκὰ καὶ τὶς παρδαλὲς γραβάτες.

ΟΠΟΥ Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΨΑΡΕΥΕΙ ΛΑΥΡΑΚΙΑ...

Η ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΑ κούκλα, που βρισκόταν άκουμπι-
σμένη στην έταξέρα του μεγάλου γραφείου, κύ-
λησε ξαφνικά στα πόδια του διευθυντού της έ-
ταιρίας «Μάρφν άντ Κόμπανυ».

— Ποιός διάβολος την έσπρωξε κι' έπεσε; ρώτησε
αυτός θυμωμένος τους συνομιλητές του.

— Κανείς, Μπόμπ! απάντησαν εκείνοι αδιάφορα.
Δέν είναι ανάγκη ωστόσο να θυμώνης για μικροπράγ-
ματα..

Ό Μπόμπ χτύπησε το χέρι του στο γραφείο και
τους άγριοκύτταξε.

— Είπα χίλιες φορές να μη με φωνάζετε μ' αυτό
το όνομα όταν βρίσκεστε εδώ! Έκανε με χαμηλή φωνή.
Ό εταιρία δέν έχει καμμιά σχέση με τις ύποθέσεις μας.
Για όλους εδώ μέσα είμαι ο Γκάρν Χάρβεϋ! πρόθεσε
τονίζοντας μια μια τις λέξεις. Καταλάβατε;

Οί συνομιληταί του χαμογέλασαν ειρωνικά και ση-
κώθηκαν.

— Έν τάξει... κύριε Γκάρν Χάρβεϋ! του είπαν.
Φεύγουμε για να πάμε να εκτελέσουμε τις διαταγές του
άρχηγου. Και... πρόσεχε. Όπόψε, μετά τη δουλειά, θα
έπιστρέψουμε για να μάς δώσης το παραδάκι..

Χτυπώντας έννευριστικά τα τακούνια τους στο πά-
τωμα, οί τρεις κακοποιοί βγήκαν από το γραφείο σφυ-
ρίζοντας πονηρά. Μόλις όμως ο Γκάρν Χάρβεϋ ή μάλ-
λον ο Μπόμπ Λάνσυ έμεινε μόνος, πετάχτηκε από τη
θέσι του και άνοιξε βιαστικά το χρηματοκιβώτιό του.
Τράβηξε από μέσα όσες δεσμίδες χαρτονομισμάτων ύ-
πήρχαν εκεί και πήρε μια μικρή πέτσινη βαλίτσα, που

βρισκόταν κάτω από ένα κάθισμα. 'Από τόν ογκο τους μπορούσε νά μαντέψη κανείς ότι τὰ χρήματα αὐτά, ξεπερνούσαν τὶς ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια.

Ἔτριψε τὰ χέρια του ἱκανοποιημένος.

— Ἄς περιμένουν νά πάρουν τὸ «παραδάκι»! φιδύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια του, Δὲν εἶμαι τρελλὸς γιὰ νὰ τὸς κάνω αὐτὴ τὴ χάρι...

— Ναι, ἀλλὰ δὲν ξέρεις τί σὲ περιμένει ἔπειτα ὅπ' αὐτό, ἀκούστηκε μιά φωνὴ ἀκριβῶς δίπλα του. Εἶσαι τόσο βέβαιος πὼς θὰ τὰ καταφέρεις;

Σὰν νά τὸν δάγκασε φίδι, ὁ Μπόμπ τινάχτηκε ὀλόκληρος πάνω καὶ τράθηξε τὸ περιστροφὸ του. Οἱ δεξιμίδες τῶν χαρτονομισμάτων κύλησαν στὸ πάτωμα. Κύτταξε γύρω του ξαφνιασμένος, ἀνασαιώντας βοθεῖα κι' ἔτοιμος νά πουλήσῃ ἀκριβὰ τὴ ζωὴ του. Μὰ καθὼς δὲν εἶδε κανένα μέσα στὸ γραφεῖο, σφούγγισε τὸ μέτωπό του πού εἶχε ἰδρώσει. Ἐγινε ἄσπρος σὰν κιμωλία κι' ἄρχισε νά τρέμῃ. Τοῦ φαινόταν περιέργω. Κι' ὡστόσο ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος, πὼς εἶχε ἀκούσει καθαρὰ τὴ φωνὴ ἐκείνη πού μιλοῦσε πλάϊ στ' αὐτὸ του.

ΠΕΡΙΜΕΝΕ λίγο ἀκόμη, ὥσπου οἱ χτύποι τῆς καρδιάς του ἠρέμησαν τελείως. Σηκώθηκε τότε κι' ἀποφασιστικά, ἔτοιμάστηκε νά ξαναπιᾶσῃ τὴ δουλειά του. Μάζεψε ἀπὸ κάτω τὰ σκορπισμένα δολλάρια καὶ προσεχτικὰ τ' ἀκούμπησε στὸ βάθος τῆς βαλίτσας.

— Εἶμαι ἄρρωστος! ἔκανε χαμογελῶντας. Σίγουρα ἔχουν πάθει τὰ νεῦρα μου καὶ νομίζω πὼς με παρακολουθοῦν...

— Καθόλου! Εἶσαι μάλιστα πολὺ καλά! Ξανακούστηκε ἡ ἴδια φωνή. Ἐνας ἄρρωστος δὲν ἔτοιμάζεται νά τὸ σκάσῃ με τὰ χρήματα πού τοῦ ἔδωσε ὁ ἀρχηγὸς του γιὰ νά τὰ μοιράσῃ στοὺς συντρόφους του...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μπόμπ Λάνσυ, δὲν βρῆκε κἀν τὴ δύναμι νά γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. Εἶχε παραλύσει, τελεί-

ΟΙ «ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΤΟΥ»

Είναι τὸ πρῶτο βιβλίο μιᾶς σειρᾶς αὐτοτελῶν περιπετειῶν μὲ κεντρικὸ ἥρωα τὸν «Λαστιχάνθρωπο» ποὺ θὰ δημοσιευθοῦν σὲ ἐβδομαδιαία βιβλία καὶ θὰ κυκλοφοροῦν κάθε Τετάρτη.

Ὁ ἐκδότης τῆς σειρᾶς τῶν βιβλίων αὐτῶν πιστεύει πῶς ἔτσι προσφέρει κάτι ποὺ ἔλειπε ἀπ' τὴν ἀστυνομικὴ μας φιλολογία καὶ ἐλπίζει πῶς οἱ ἀναγνώσται των θὰ τὰ περιβάλουν μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους.

ὡς καὶ τὰ μάτια του θόλωσαν, σὰν ν' ἀπλώθηκε γύρω του ὀμίχλη. Ἀποκαμωμένος, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ἔμεινε ἀκίνητος. Εἶχε τρομοκρατηθῆ κυριολεκτικὰ καὶ στὸ μυαλό του ἄρχισαν νὰ περνοῦν οἱ πιὸ ἀπίθανες ὑποψίες. Ἦξερε ὅτι ὁ μυστηριώδης ἀρχηγός του, ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» ἦταν παντοδύναμος καὶ πανταχοῦ παρών. Τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ διαφύγει. Ὅχι μόνο τὸ «Ἐφ—Μπί—Ἀϊ», ἀλλὰ καὶ ὅλες οἱ ἀστυνομίες τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ποὺ ἀνῆκαν στὶς «Συνεργαζόμενες Ὑπηρεσίες Διώξεως τοῦ ἐγκλήματος» τὸν κυνηγοῦσαν ἀλύπητα. Μὰ ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» ἦταν κάτι περισσότερο κι' ἀπὸ φάντασμα. Πάντα κατῶρθωνε νὰ ξεγλιστρᾷ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ χέρια τους.

Κανεὶς βέβαια δὲν γνώριζε ποιὸς ἦταν στὴν πραγματικότητα ὁ κακοποιὸς αὐτός ποὺ τρομοκρατοῦσε ἔδω κι' ἕνα χρόνο περίπου τὴ Ν. Ὑόρκη καὶ τὰ περίχωρά της. Οὔτε κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ πιὸ στενοὶ συνεργάτες του. Ἦταν ἄορατος καὶ τίς διαταγές του τίς ἔδινε σὲ δίσκους γραμμοφώνου, ποὺ τίς ἔστελνε ταχυδρομικῶς στοὺς διαφόρους ὑπαρχηγούς του. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἔστελνε καὶ τὰ γρήματα, γιὰ νὰ πληρωθοῦν αὐτοὶ ποὺ τὸν δούλευαν. Ὁ «Ἀνθρωπος Φλόγα» παρακολουθοῦσε τοὺς συνεργάτες του κι' ἤξερε τὴν παραμικρὴ τους κίνηση. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν ξεγελάσει.

Πεθαμένος σχεδὸν παρὰ ζωντανός, ὁ Μπόμπ Λάνου

ἀποφάσισε νὰ ξαναβάλῃ τὰ χρήματα στὴ θέσι τους. Λυπόταν ποὺ ἔχανε μιὰ τέτοια εὐκαιρία νὰ γίνῃ πλούσιος, μὰ δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ διαφορετικά. Ἄγαποῦσε τὴ ζωὴ του καὶ δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ τὴ χάσῃ τόσο εὐκολοῦσα. Ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν ἀτυχία του, πῆρε πάλι ἀπὸ τὴ βαλίτσα τὰ δολλάρια, τὰ κλείδωσε στὸ χρηματοκιβώτιό του κι' ἐτοιμάστηκε νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ γραφεῖο. Εἶχε ἀνάγκη ν' ἀναπνεύσῃ λίγο βραδυὸ ἀέρα, γιὰ νὰ καλμάρῃ κάπως τὰ ταραγμένα του νεῦρα.

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ κάνῃ οὔτε δυὸ βήματα. Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἓνα σαρκαστικὸ γέλιο κι' ἡ φωνὴ ποὺ τὸν εἶχε τρομοκρατήσῃ πρὶν ἀπὸ λίγο, ἀντήχησε πάλι:

— Μπράβο, Μπόμπ! Τώρα εἶσαι καλὸ παιδί!

Ἄσυναίσθητα ὁ κακοποιὸς, γύρισε καὶ κύτταξε τὴ λαστιχένια κούκλα, ποὺ βρισκόταν ἀκόμη στὸ πάτωμα. Ἄνατρίχιασε ὀλόκληρος. Δὲν χωροῦσε ἀμφιβολία. Ἡ παράξενη καὶ μυστηριώδης ἐκείνη φωνή, ἔβγαине σιγουρα ἀπὸ τὸ ἀσήμαντο αὐτὸ πραγματάκι, τὴν κούκλα, ποὺ τὴν εἶχε ἀγοράσῃ σήμερα τὸ ἀπόγεμα ἀπὸ ἓναν πλανόδιο πωλητὴ παιχνιδιῶν. Τὴν εἶχε πληρώσει ἐνάμισυ δολλάριο, μὰ ἄξιζε τὸν κόπο. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε εἶχε θυμώσει, ὅταν ἔπεσε ἀπὸ τὴν ἑταζέρα τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε μὲ τοὺς φίλους του.

ΤΩΡΑ ὁ Μπόμπ τὴν ἔβλεπε ὠχρὸς καὶ παγωμένος. Μὰ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μιλήῃ μιὰ κούκλα; Μήπως μέσα στὸ λαστιχένιο κορμί της, εἶχε τοποθετήσῃ ὁ ἀρχηγὸς του καμένα σατανικὸ μηχανήμα, μόνο γιὰ νὰ τὸν τρομάξῃ ἂν ἐπιχειροῦσε νὰ βάλῃ, στὸ χέρι τὰ χρήματα τῆς συμμορίας; Ἄν συνέβαινε ὅμως κάτι τέτοιο δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ φοβᾶται. Ἐνα ἀσήμαντο μηχανήματάκι, δὲν μπορούσε φυσικὰ νὰ τοῦ κάνῃ κακὸ. Ἄς μιλοῦσε, ἄς ἔλεγε ὅ,τι ἤθελε. Μὲ μιὰ κλωτσιὰ θὰ

τὸ τσάκιζε κάτω ἀπὸ τὸ τακουὶνι του...

Μ' ἓνα πήδημα βρέθηκε δίπλα στὴν κούκλα. Σήκωσε τότε τὸ πόδι του κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸ κατεβάζη μὲ δύναμι. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή ἐγίνε κάτι, πού τὸν κάρφωσε ἀκίνητο στὴ θέσι του. Ἡ κούκλα, τὸ λαστιχένιο ἐκεῖνο παιχνιδάκι, ἄρχισε νὰ μεγαλώνη σιγὰ σιγὰ κι' ἔξαφνα μεταμορφώθηκε σ' ἓναν κανονικὸ ἄνθρωπο. Ἦταν ἄνθρωπο, πού τὸ κορμί του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἐφαρμοστή φόρμα, κόκκινη, μὲ μιὰ χρυσῆ ζώνη στὴ μέση. Τὸ κεφάλι του ἦταν γυμνὸ καὶ τὰ μάτια του προστατεύονταν ἀπὸ ἓνα ζευγάρι διόπτρες, μὲ ἀκαθόριστο χρωματισμό.

Ὁ Μπόμπ Λάνου ἀκούμπησε σ' ἓναν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέση. Τὰ πόδια του εἶχαν λυθῆ.

— Ὁ Λαστιχάνθρωπος! ψιθύρισε. Πῶς δὲν τὸ κατάλαβα τόση ὥρα;

— Ὡστε ἔχω τὴν τιμὴ νὰ μὲ γνωρίζης, κύριε Χάρβεϋ; ἔκανε ἐκεῖνος εἰρωνικά. Μὰ τότε δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ συστηθοῦμε. Σὲ ξέρω ἀπὸ τὴν ὥραϊα ἐκεῖνη ἐποχὴ πού βρισκόσουν κατὰδικος στὶς φυλακὲς τοῦ Ἄλκατράζ! Θυμᾶσαι τὸν Τόνυ Χάρπερ, τὸν Ντίκ Μύλλερ, τὸν Μπάφου; Εὐτυχισμένα χρόνια, ἔ; Ἐκεῖνοι ὅμως κάθησαν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα, ἐνῶ ἐσὺ τὰ κατάφερες νὰ δραπετεύσης. Ποιὸς μπορούσε νὰ φανταστῆ ποτὲ ὅτι ὁ παλιὸς κατὰδικος Μπόμπ Λάνου, εἶναι σήμερα ὁ διευθυντῆς μιᾶς τέτοιας σπουδαίας ἐταιρίας σὰν τὴν «Μάρφου ἂντ Κόμπανου»;

— Ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα αὐτά; ρώτησε μὲ κομμένη ἀνάσα ὁ Μπόμπ. Ποιὸς εἶσαι;

Ὁ κακοποιὸς ἀνοιγόκλεισε τὰ μάτια του ἐκπληκτος.

— Ποιὸς εἶμαι; Μὰ... ὁ Λαστιχάνθρωπος! Δὲν εἶναι ἀρκετὸ αὐτὸ γιὰ νὰ μιλήσουμε σὰν... φίλοι;

Ὁ Μπόμπ ἔκανε ἓνα βῆμα μπροστὰ σὰν μεθυσμένος.

— Στὸ κάτω κάτω τί μὲ νοιάζει ποιὸς εἶσαι; ἔκα-

νε. Πάντως θα μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μιά χαρά. Αυτή τη στιγμή μέσα στο χρηματοκιβώτιό μου υπάρχουν εκατόν δέκα χιλιάδες δολάρια. Θα σου δώσω τὰ μισά. Πάρτα μόνος σου αν θέλεις και φύγε από την πίσω πόρτα, για να μη σε δει ο φύλακας της εταιρίας. "Αλλωστε, πρόσθεσε, σε μιά δυο ώρες θα βρίσκονται εδώ οι φίλοι μου. Και τότε...

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ γέλασε δυνατά.
 —Φοβάσαι για τη ζωή μου; ρώτησε. Μην ανησυχείς! Τους φίλους σου θα τους υποδεχτώ όπως πρέπει. 'Ελπίζω να μευ επιτρέψης να κάνω ένα τηλεφώνημα...

Με ήρεμες κινήσεις ανασήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε έναν αριθμό στο καντράν. Μιά μισόβραχνη φωνή άκουστηκε από την άλλη άκρη του σύρματος.

— 'Οκέι, μπός! Περιμένω...

— "Άκουσε, Τρίνκυ. Πάρε την «Μπουϊκ» κι' έλα άμέσως στη Γουώρρεν στρήτ, αριθμός 227. Πρόκειται για την εταιρία «Μάκφου άντ Κόμπανυ». Τη γνωρίζεις; Τρέχα τότε και μη χάνης καιρό. Θα μπης από την πίσω πόρτα. "Αν σε σταματήσει ο φύλακας, πές πως είσαι φίλος του κ. Γκάρυ Χάρβεϋ, που σε περιμένει στο γραφείο του.

'Ο Λαστιχάνθρωπος κατέβασε το ακουστικό και γύρισε προς τον Μπόμπ Λάιου. 'Ο κακοποιός όμως είχε βγάλει στο μεταξύ το περιστροφό του και τον σημάδευε άπειλητικά.

— Σε φανταζόμουν πιο έξυπνο, του είπε μ' ένα σατανικό χαμόγελο. "Έκανες την κουταμάρα να μη μου πάρης από την αρχή το πιστόλι. Τώρα, λοιπόν, ήρθε η σειρά σου να πληρώσης.

'Ο Λαστιχάνθρωπος προσαποιήθηκε τον τρομαγμένο και τραθήχτηκε λίγα βήματα προς τα πίσω. Κι' έξαφνα, τη στιγμή ακριβώς που ο Μπόμπ πίεζε τη σκαν-

...Τον άρπαξε σαν άση-
μαντο παιχιδάκι κι' άρχισε
νά τόν μεταφέρη πάλι πρός
τά έπάνω...»

δάλη, ο παράξενος εκείνος άνθρωπος με τις υπερφυσικές ιδιότητες, μεταμορφώθηκε σε μιὰ λαστιχένια μπάλα, που κύλησε με θόρυβο στο πάτωμα, σάν να τὴν εἶχε κλωστήσει ἀπὸ μακριὰ κάποιος καλὸς ποδοσφαιριστής.

Ἡ σφαῖρα πῆγε καὶ σφηνώθηκε στὸν ἀντικρινὸ τοῖχο. Εὐτυχῶς τὸ περιστρόφο ἦταν ἀθόρυβο κι' ἔτσι ὁ φύλακας τῆς ἐταιρίας δὲν πῆρε εἶδησι.

Ὁ κακοποιὸς λύσσαξε.

— Σατανᾶ! μούγκρισε σημαδεύοντας τὴν μπάλα. Δὲν θὰ ἡσυχάσω ἂν δὲν σὲ στείλω στὸν ἄλλον κόσμο..

ΠΥΡΟΒΟΛΗΣΕ πολλές φορές. Μὰ σὲ κάθε σφαῖρα ὁ Λαστιχάνθρωπος ἄλλαζε καὶ «φιγούρα», πότε γινόταν κρεμάστρα, πότε μελανοδοχείο καὶ πότε κορνίζα στὸν τοῖχο. Ὡσπου ἀποκαμωμένος πιά καὶ καταλαβαίνοντας ὅτι μὲ τίποτε δὲν θὰ μπορούσε νὰ καταβάλῃ τὸν ἀντίπαλό του, ὁ Μπόμπ Λάνσου ἔκανε ἕνα ἀπίθανο πῆδημα καὶ βρέθηκε στὸ περβάζι τοῦ παραθυριοῦ ποὺ ἦταν ἀνοικτό. Τὸ κτίριο τῆς ἐταιρίας «Μάρφου ἂντ Κόμπανου» εἶχε ἑννέα ὀρόφους. Καὶ τὸ γραφεῖο τοῦ κακοποιοῦ βρισκόταν στὸ τελευταῖο. Ἀπὸ κεῖ πάνω ὁ Μπόμπ, τρελλὸς ἀπὸ φόβο καὶ ἀπόγνωσι, ἄφησε τὸν ἑαυτὸ του νὰ πέσῃ στὸ κενό. Μονάχα μὲ τὴν αὐτοκτονία μπορούσε νὰ γλυτώσῃ...

Ἄλλὰ δὲν εἶχε ὑπολογίσει τὸν Λαστιχάνθρωπο, ποὺ ἐντελῶς ξαφνικά, τὰ χέρια του ἄρχισαν νὰ μακραίνουν, νὰ μακραίνουν ἀπίθανα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθοῦν μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα στὴν τρελλή του πτώσι. Ἔτσι, λίγο προτοῦ ἀγγίξῃ στὴ γῆ, τὰ χέρια ἐκεῖνα τὸν ἄρπαξαν στὸν ἄερα σάν ἕνα ἀσήμαντο παιχιδάκι κι' ἄρχισαν νὰ τὸν μεταφέρουν πάλι πρὸς τὰ ἑπάνω. Τὸ πολὺ σὲ τρία δευτερόλεπτα, ὁ Μπόμπ Λάνσου βρέθηκε πάλι πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ τὸν ἐχθρό του, ποὺ τὸν κυττοῦσε εἰρωνικά.

— Λυπούμαι, φίλε, ποὺ σ' ἔκανα νὰ κατεβῆς τόσα

μέτρα! τοῦ εἶπε. Μὰ ἔχω ὑποσχεθῆ νὰ ξεκαθαρίσω μιὰ γιὰ πάντα αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι μὲ τὸν «Ἀνθρωπο - Φλόγα». Ἄν ἤθελες νὰ με βοηθήσης θ' ἀλάφρυνες ἀρκετὰ τὴ θέσι σου.

Ὁ κακοποιὸς μισόκλεισε τὰ μάτια του.

— Μὲ ποιὸν τρόπο; ρώτησε. Ὅπως καταλαβαίνω ἐσὺ δουλεύεις γιὰ λογαριασμὸ τοῦ "Ἐφ—Μπι—"Αἰ. Πῶς μπορῶ νὰ σε βοηθῆσω ἐγώ;

— Νὰ μού πῆς τί σχεδιάζουν ἀπόψε οἱ φίλοι σου καὶ γιὰ ποῖο λόγο θὰ τοὺς πληρώνες! Ἐκατὸν δέκα χιλιάδες δολλάρια εἶναι ὀλόκληρη περιουσία. Ἐπομένως πρέπει νὰ κάνουν κάποια σπουδαία δουλειά.

Ὁ Μπόμπ Λάνου δὲν μίλησε.

— Λοιπὸν, τί ἀποφασίζεις; τὸν ξαναρώτησε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Ἄν δὲν μιλήσης, σὲ περιμένει ἡ ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Ἐνῶ ἂν ἀνοίξης τὸ στοματάκι σου, θά...

— Θά μού τὸ κλείση μιὰ γιὰ πάντα ὁ «Ἀνθρωπος-Φλόγα», συμπλήρωσε ἔντρομος ἐκεῖνος. Ὅχι, δὲν μὲ συμφέρει νὰ μιλήσω!

Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀνασήκωσε τοὺς ὠμους του.

— Κάνε ὅπως καταλαβαίνεις. Πάντως ἐγὼ θὰ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ μὴν καταδικαστῆς σὲ θάνατο. Θά σὲ προστάτευα σάν... ἀδελφὸ μου!

— Φοβᾶμαι...

Ὁ Λαστιχάνθρωπος κατάλαβε ὅτι ὁ Μπόμπ Λάνου ἤθελε νὰ μιλήση, μὰ φοβόταν πραγματικὰ τὸν «Ἀνθρωπο - Φλόγα». Προσπάθησε τότε νὰ τὸν πείσῃ καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε ἕνα σωρὸ πράγματα: Τοῦ ἔδωσε ἐλπίδες γιὰ τὴ σωτηρία του. Τοῦ εἶπε ὅτι τὸ ἔγκλημα πρέπει νὰ τιμωρῆται ἀπὸ τοὺς θεῖους καὶ ἀνθρώπινους νόμους κι' ὅτι δὲν ἦταν σωστὸ ἕνας τρελλὸς δολοφόνος νὰ τρομοκρατῆ μιὰ ὀλόκληρη πόλι καὶ τέλος τοῦ θύμισε τὸ Θεό. Αὐτὸς ἔβλεπε ἀπὸ ψηλά καὶ καταμετροῦσε τίς ἁμαρτίες μας.

— Προσπάθησε νὰ λογικευτῆς, Μπόμπ! συνέχισε πειστικὰ ὁ Λαστιχάνθρωπος. Αὐτὴν τὴ στιγμὴ οἱ φίλοι

σου μπορεί ν' απειλούν τη ζωή ενός ή πολλών ανθρώπων. Είναι καιρός ακόμη νά τους σώσουμε. "Αν όμολογήσης τί σχεδιάζουν, θά σε παραώσω στο βοηθό μου Τρίνκυ, πού θά βρίσκεται έδω σέ δύο λεπτά. Αύτός θά σε κρύψει, ώσπου νά ξεδιαλύνω αυτή την ύπόθεσι. "Υστερα θά σε παρουσιάσω ό ίδιος στό δικαστήριο και θάρθω μάρτυρας υπερασπίσεως.

— ΑΦΝΙΚΑ Ο ΜΠΟΜΠ Λάνσυ ξέσπασε σέ λυγμούς. Τά λόγια του Λαστιχάνθρωπου του — μαλάκωσαν την ψυχή. Και τότε ανάμεσα στά δάκρυά του ώμολόγησε ό,τι γνώριζε. Δέν ήξερε βέβαια ποιός ήταν ό «"Ανθρωπος - Φλόγα», όπως δέν ήξερε και κανείς άλλος. Μά σήμερα τό πρωί έλαβε ταχυδρομικώς ένα δέμα με έκατόν δέκα χιλιάδες δολλάρια και μ' έναν δίσκο γραμμοφώνου, πού ανέγραφε τίς διαταγές του: 'Απόψε, ή ώρα δέκα ακριβώς, ή συμμορία έπρεπε νά βρίσκεται έτοιμη στό «Τζαμάικα Μπάρ», κοντά στό Πόστ Ρίβερ.

— Για ποιό λόγο; ρώτησε μ' ένδιαφέρον ό Λαστιχάνθρωπος. Τό «Τζαμάικα - Μπάρ» είναι ένα κοκόφημο κέντρο. Μήπως συχνάζει εκεί ό «"Ανθρωπος - Φλόγα»;

— Δέν ξέρω, αποκρίθηκε ό Μπόμπ. Ξέρω όμως ότι ό αρχηγός έχει έτοιμο ένα σχέδιο, πού πρόκειται νά εκτελεστή απόψε: Θά διαρρήξουν τό θησαυροφυλάκιο της «"Ανταμς Μπάνκ». Ό αρχηγός ύπολογίζει πως υπάρχουν εκεί περισσότερα από δέκα έκατομμύρια δολλάρια σέ ράβδους χρυσοϋ...

Τό ωραίο χαμόγελο του Λαστιχάνθρωπου πάγωσε στά χείλη του.

— Και μετά; ρώτησε τόν Μπόμπ. Σέ ποιόν θά παραδώσουν όλον αυτό τόν όγκο του χρυσοϋ;

— Σ' ένα μαύρο «Τζαγκουάρ», πού θά σταθμεύη σέ μικρή απόστασι από την τράπεζα...

— Εύχαριστώ, Λάνσυ! έκανε σοβαρός ό Λαστιχάν-

θρωπος. Δέν θά ξεχάσω τήν υπόσχεσί μου...
Καί σηκώθηκε.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΥ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΚΙΝΕΖΟΣ

Τ Η ΣΤΙΓΜΗ ἐκείνη ἀνοιξε ἀθόρυβα ἡ πόρτα καί μπήκε μέσα ἕνας χοντρός καί ροδοκόκκινος ἀνθρώπος. Δέν ἦταν περισσότερο ἀπό τριάντα ἐτῶν. Μά τὸ εὐθυμο πρόσωπό του καί τὸ κάπως παρδαλό του ντύσιμο ἔδινε τὴν ἐντύπωση, σὲ ὅποιον τὸν ἔβλεπε, πὼς ἦταν ἀκόμη παιδί.

— Ἄλλο, μπός! εἶπε στὸν Λαστιχάνθρωπο. Ὑπάρχει κανένα «δέμα» γιὰ νὰ παραλάβω;

Μιλοῦσε ψευδᾶ, μὰ τὰ γαλανὰ του μάτια πετοῦσαν φωτιές.

— Τρίνκου, εἶπε ὁ Λαστιχάνθρωπος, δείχνοντάς του τὸν Λάνσου, τὸ «δέμα» ποὺ θὰ παραλάβης εἶναι ὁ φίλος ἀπὸ δῶ! Εἶναι καλὸ παιδί, μὰ πρόσεχε, Τρίνκου! Δέν θέλω νὰ πάθῃ οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Κατάλαβες;

— Ὅκέϊ, μπός! ἀποκρίθηκε ὁ βοηθός του. Ὅλα θὰ πᾶνε μιὰ χαρά...

Καί γυρίζοντας στὸν κακοποιό, πρόσθεσε:

— Δῶσε μου τὸ περίστροφο ποὺ κρατᾶς. Ἔτσι, μπράβο! Καί τώρα, πάμε. Θὰ κάνουμε ἕναν ὁμορφο περίπατο μὲ τὴν «Μπουϊκ» καὶ μόλις φτάσουμε σπῆτι, θὰ φᾶμε καί θὰ κοιμηθοῦμε σὰν δυὸ κολὰ παιδάκια...

Μόλις ὁ Τρίνκου καί ὁ Μπὸμπ βγήκαν ἀπὸ τὸ γραφεῖο, ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀνασήκωσε τὸ ἀκουστικὸ τοῦ τηλεφώνου σχηματίζοντας ἕναν ἀριθμό.

— Ὑπερησία ἀμέσου δράσεως! Γραφεῖον 666! ἀκούστηκε νὰ λήῃ μιὰ γυναικεῖα φωνή.

— Τὸν ἀρχηγὸ Πύμ!...

— Ποιὸς τὸν ζητεῖ;

— Ἐδῶ 6 ΓΡ!...

— 'Αμέσως...

Σχεδόν συγχρόνως μιὰ ψευδὴ ἄντρικὴ φωνὴ ἀκούστηκε:

— Λέγε Λάρρυ!... Τί τρέχει; Πῶς βρέθηκες στὴ Νέα Ὑόρκη;

— Τί νάκανα Ἀρχηγέ; Διάβασα τὰ κατορθώματα τοῦ «Ἀνθρώπου - Φλόγα» καί... ἄναψα...

— Καλὰ ἔκανες, Λάρρυ, καὶ ἦρθες... Ὅτι ἐτοιμαζόμουνα νὰ στείλω νὰ σε καλέσω...

— Νά πού σε πρόλαβα αὐτὴ τὴ φορά, Ἀρχηγέ... Ἔχω... ἔρθει σὲ ἐπαφὴ κιόλας μαζί του... μὲ τὴν συμμορία του, δηλαδή. Ἄκου, λοιπόν... Γι' ἀπόψε ἔχουν στὸ πρόγραμμα τὴν «Ἄνταμς Μπάνκ». Στείλε ἐκεῖ ὄση δύναμι μπορεῖς... Ἐγὼ θὰ συνεχίσω τὸ... ψάρεμα... Γειά σου, Ἀρχηγέ.

— Γειά σου, Λάρρυ... καὶ πρόσεχε...

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ἀκούμπησε τὸ ἀκουστικὸ πάνω στὴν συσκευή μ' ἓνα δυνατό γέλιο. Ἀμέσως ὁμως σοβαρεύτηκε καὶ στάθηκε μπρὸς στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, πού ἀπὸ τὸ ὕψος του, ἔβλεπε κάτω τὴν τεράστια ἐκείνη πόλι πού δὲν κοιμόταν ποτέ. Ὑστερα, σὰν νὰ πῆρε μιὰ μεγάλη ἀπόφασι, πήδησε ἀνάλαφρα στὸ περβάζι καὶ στάθηκε πάλι ἀκίνητος, σὰν νὰ μὴν ἤξερε ἀκριβῶς ποῖα κατεύθυνσι ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσει.

Γύρω του ὕψωνονταν τεράστιες πολυκατοικίες, οὐρανοξύστες μὲ ἑκατοντάδες διαμερίσματα. Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀνάπνευσε βαθειά. Κι' ἄξαφνα, τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, ὀλόκληρο τὸ κορμί του, ἄρχισαν νὰ μακραίνουν ἀπίθανα, νὰ γίνωνται σὰν μιὰ πελώρια γέφυρα ἀνάμεσα στὸ κτίριο τῆς «Μάρφυ ἄντ Κόμπανυ» κι' ἐνὸς ἄλλου κτιρίου, πού ὕψωνόταν κατακόρυφα σὲ ἀπόστασι διακοσίων περίπου μέτρων. Γιὰ τὸ Λαστιχάνθρωπο ὁμως ἡ ἀπόστασι αὐτὴ ἦταν παιχνιδάκι. Μέσα

σ' ένα δευτερόλεπτο κατώρθωσε να τη διανύση κι' ύστερα από τρία λεπτά ακριβώς, σκαρφαλώνοντας με τον ίδιο πάντα τρόπο από στέγη σε στέγη, να φτάση στην περιφέρεια του "Ήστ Ρίβερ, όπου βρισκόταν το «Τζαμάικα Μπάρ».

"Όταν βρέθηκε εκεί, ο Λαστιχάνθρωπος άλλαξε πάλι σχήμα, για να μπορέση να παρακολουθήση με άνεσι τις συνομιλίες των συμμοριτών που, όπως ξέρουμε, είχαν συγκεντρωθή για να εκτελέσουν την γκαγκστερική τους επιχείρησι έναντιον της «"Ανταμς Μπάνκ». Ο Λαστιχάνθρωπος είχε μεταμορφωθή τώρα σ' έναν κοντόσωμο Κινέζο, με κίτρινο πρόσωπο και λοξά μάτια. "Ετσι άλλαγμένος μπήκε στο μπάρ, τη στιγμή ακριβώς που οι συμμοριτες έτοιμάζονταν ν' αναχωρήσουν. Τρία αυτόκινητα τους περίμεναν απ' έξω και οι κακοποιοί ήταν καμμιά δεκαριά. "Όλοι τους ήταν καλά όπλισμένοι με αυτόματα και έργαλεία διαρρήξεως. "Ανάμεσά τους, ο Λαστιχάνθρωπος αναγνώρισε τους τρεις συμμοριτες, που είχε δῆ στο γραφείο του Μπόμπ Λάτσου.

Χαιμογέλασε και τους πλησίασε με τη χαρακτηριστική ευγένεια των Κινέζων.

— Σου λά τσεϊ μισάκι; ρώτησε τον έναν από τους τρεις σαν να τους μιλούσε δήθεν κινέζικα. Σου λά τσεϊ μισάκι ;

— Τί λέει; Έκανε ο συμμορίτης στους συντρόφους του. Τί θα πῆ σου λά τσεϊ μισάκι;

— Δέν ἔχεις μαζί σου την Κινέζικη μέθοδο; ἀποκρίθηκε ένας άλλος, ο Μάκ, είρωνικά. Δέν τον ψαρατᾶς να φύγουμε!

ΚΑΙΚΟΠΟΙΟΣ έτοιμάστηκε να φύγη, μα ο Λαστιχάνθρωπος έτρεξε πίσω του.

— Σου λά τσεϊ μισάκι, επανέλαθε πεισματικά. Τιέν σι μίστερ Χάρβεϋ. Γκάρν Χάρβεϋ...

"Ακούγοντας εκείνο το όνομα, ο συμμορίτης έμεινε

σάν απολιθωμένοι. Τί ήθελε νά πη αυτός ό παλιοκινέζος καί τί έννοούσε προφέροντας τό όνομα του Γκάρυ Χάρβεϋ; Οί σύντροφοί του τόν πλησίασαν θυμωμένοι:

— Σέ μάγεψε τό κιτρινόμουτρό του; τόν ρώτησαν. Τί κάθεται καί χαζεύεις, Πόρκυ;

Μέ χαμηλή φωνή, ό Πόρκυ τούς εξήγησε τί συμβαίνει. "Όλοι μαζί τότε έπεσαν πάνω στόν Κινέζο καί κάποιος τόν έπιασε από τό λαιμό. 'Ο Λαστιχάνθρωπος, πού ήθελε μέ κάθε τρόπο νά τούς αργοπορήσει για νά προλάβη ό 'Αρχηγός Πύμ νά στείλη νά κυκλώσει τό τετράγωνο τής «'Αντάμς Μπάνκ», τροσποιήθηκε τόν τρομαγμένο καί συμμαζεύτηκε όσο μπορούσε.

— "Ας τόν πάρουμε μέ τό καλό, είπε ένας συμμορίτης. Μπορεί ό Μπόμπ Λάτου νά μās στέλνη κανένα μήνυμα από τόν αρχηγό.

'Ο Πόρκυ έγειρε πάνω του καί τόν ρώτησε ήρεμα:

— Σ' έστειλε ό Γκάρυ Χάρβεϋ νά μās βρής;

'Ο Λαστιχάνθρωπος είπε ναι μέ τό κεφάλι του.

— 'Ωραία! Σου έδωσε κανένα σημείωμα νά μās φέρης;

'Ο Λαστιχάνθρωπος έγνεψε όχι μέ τόν ίδιο τρόπο.

— Τότε τί διάβολο σ' έστειλε νά μās πής;

— Σου λά τσέϊ μισάκι, έκανε εκείνος. Σου λά τοέϊ μισάκι, μίστερ Χάρβεϋ. . .

— Καλύτερα νά μουμε στό μπάρ, πρότεινε ένας συμμορίτης. 'Η Ιδιοκτήτρια Λόλα Φίς, νομίζω πώς κάτι ξέρει από κινέζικα.

Οί συμμορίτες ξαναγύρισαν μπρός πίσω, έχοντας στη μέση τό Λαστιχάνθρωπο, πού πήγαινε καμπουρισμένος. Τό «Τζαμάϊκα Μπάρ» ήταν ένα σκυθρωπό κτίριο, ψηλό καί στενό, μογιατισμένο κίτρινο. 'Από πάνω είχε ξενοδοχείο, κατάλληλο μόνο για τόν υπόκοσμο. Συνώρειε μέ τις σιδηροδρομικές γραμμές καί μέ τις αποβάθρες του Νόρθ Ρίβερ, όπου πλεύριζαν τά πλοία από τή Μεσόγειο. Στο υπόγειο του ξενοδοχείου ήταν τό μπάρ, όπου ή Ιδιοκτήριά του, μιά κοκκινομάλλα έν-

τρογυναίκο, μιλούσε λίγο τὰ κινέζικα. έπειδή είχε ζη-
σει για ένα φεγγάρι στο Σιάμ.

Μόλις τής είπαν ότι την
ήθελαν για διερμηνέα, πή-
ρε ύφος μεγάλης κυρίας,
και πλησίασε τόν Λαστι-
χάνθρωπο.

— Ρώτησέ τον, τής είπε
ό Πόρκυ, νά σου πη την πα-
ραγγελία που μάς στέλνει
ό Χάρβεϋ...

Μά ό... Κινέζος, που δέν
ήξερε φυσικά κινέζικα, έ-
κανε ένα πήδημα προς τὰ
πλάγια, χώθηκε σ' ένα δω-
μάτιο που βρισκόταν. εκεί
κι' έκλεισε πίσω του την
πόρτα. "Ωσπου νά την ά-
νοιξουν οι συμμορίτες, ό
Λαστιχάνθρωπος είχε μετα-
μορφώθη κιόλας σ' ένα μι-
κρό λαστιχένο Βούδα και στάθηκε δίπλα σ' ένα βάζο
με ψεύτικα λουλούδια, περιμένοντας.

— Που διάβολο κρύφτηκε; ρώτησαν οι κακοποιοί
μόλις μπήκαν μέσα. 'Από δω δέν είναι δυνατόν νά τό
σκάση.

"Αλλαν Γκόντεν Πύμ

Ε ΨΑΞΑΝ κάτω από τό τραπέζι, στη ντουλάπα, έ-
νοιξαν ένα κιβώτιο με γυαλικά, μά τίποτε. Οι συμ-
μορίτες δέν ήξεραν τί νά υποθέσουν. Στο τέλος ή
Λόλα Φίς τους έδειξε μια μικρή πορτούλα πίσω από έ-
να φτηνό παραβάν. "Αν και ήταν κλειδωμένη, όλοι υπέ-
θεσαν πως ό Κινέζος είχε κατορθώσει νά την άνοιξη με
άντικλειδι και νά την ξανακλειδώση πάλι, για νά μη
μπορουν νά την άνοιξουν.

— Ποῦ βγαίνει αὐτὴ ἡ πόρτα; ρώτησε ὁ Πόρκυ.

— Στὸ πίσω μέρος τοῦ ξενοδοχείου, στὶς γραμμὲς τοῦ τραίνου, ἀπάντησε ἡ Λόλα. Τώρα πιά θὰ βρίσκεται μακριά...

Οἱ συμμορίτες κύτταξαν τὰ ρολόγια τους.

— Ἀργήσαμε κι' ὁ ἀρχηγὸς θὰ ἀνυπομονῆ, φώναξε τρομαγμένος ὁ Πόρκυ. Ἐμπρός, στ' αὐτοκίνητα! Κι' ὅταν τελειώσουμε τὴ δουλειά, θὰ λογαριαστοῦμε μιὰ καὶ καλὴ μὲ τὸν Μπόμπ Λάνου, ποῦ μᾶς ἔστειλε αὐτὴ τὴ μαϊμού...

Δὲν εἶχαν προλάβει ἀκόμη νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ μπάρ, ὅταν ὁ Βούδας κύλησε ἀπὸ τὸ τραπέζι μεταμορφωμένος σ' ἓνα μαῦρο σκυλάκι. Πέρασε δίπλα ἀπὸ τὴ Λόλα, ποῦ τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ κλωτσιά.

— Νὰ χαθῆς, παλιόσκυλο! φώναξε. Πότε μῆγκες ἐδῶ μέσα;

Χωρὶς νὰ προσβληθῆ ὁ Λαστιχάνθρωπος γιὰ τὴν κλωτσιά ποῦ ἔφαγε, βρέθηκε στὸ δρόμο τὴ στιγμὴ ποῦ οἱ συμμορίτες ξεκινούσαν ὀλοταχῶς μὲ τ' αὐτοκίνητά τους. Τὸ... σκυλάκι κύτταξε ὀλόγυρά του, ψάχνοντας νὰ βρῆ μὲ τὸ μάτι κανένα τηλεφωνικὸ θάλαμο. Δὲν ὑπῆρχε πουθενά. Ἦξερε ὅμως ὅτι ἓνας τέτοιος θάλαμος βρισκόταν στὴν ἀρχὴ τῆς Ράιτβερ στρήτ, σὲ ἀπόστασι πεντακοσίων περίπου μέτρων. Ὁ Λαστιχάνθρωπος δὲν ἔχασε καιρό. Ἀφοῦ ἀνάσανε μιὰ δυὸ φορές βαθειά, κατὰ τὴ συνήθειά του, ἄρχισε νὰ τεντώνῃ λαιμὸ καὶ χέρια. Σ' ἓνα δευτερόλεπτο ἀνασήκωσε τὸ ἀκουστικὸ καὶ σχηματίζε ἓναν ἀριθμὸ στὸ καντράν τοῦ τηλεφώνου.

— Π.Δ.Ρ.! Π.Δ.Ρ.! ἔκανε, σύμφωνα μὲ τὸν κώδικα τῆς Ἀστυνομίας Διώξεως. Καλῶ τὸ 33! Καλῶ τὸ 33! Ἀμέσως μιὰ βραχνὴ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη:

— Ὅμιλεῖ τὸ 33... Τί συμβαίνει;...

— Ἐδῶ ΓΡ... Τὸ νοῦ σου ἔρχονται οἱ φίλοι μας! Νὰ τοὺς ὑποδεχθῆτε ὅπως πρέπει...

— 'Οκέϊ, Λάρρυ... 'Εδῶ Σκίνερ!... Μείνε ήσυχος... Τους ἔχουμε ἐτοιμάσει μέχρι... ἀνθοδέσμη γιὰ τὴν ὑποδοχὴ! 'Εχουμε περιζώσει τὴν «'Ανταμς Μπάνκ» μέσα κι' ἔξω χωρὶς νὰ φαίνεται κανεὶς. Λές νάναί μαζί τους κι' ὁ «'Ανθρωπος - Φλόγα»;

— Δὲν τὸ φαντάζομαι, Τζῶν... Εἶναι πάντα ἀόρατος καὶ πονηρὸς σὰν ἀλεπού... κι' ἀφήνει τοὺς ἄλλους νὰ βγάζουμε τὰ κάστανα ἀπ' τὴ φωτιά... Κάπου ἐκεῖ κοντὰ ὅμως θὰ βρίσκεται... Πάντως κανόνισε ἐσὺ τοὺς «γορίλλες» του καὶ αὐτὸν ἄστον σὲ μένα... Ξέρεις... πόσο φίλος μου ἦταν ὁ ἀρχιφύλακας Τζέμσυ πού σκότωσε τίς ἄλλες... Τοῦ τὸ χρωστάω... Σύμφωναί, λοιπόν, παληόφιλε;

— 'Οκέϊ, Λάρρυ... Καλὴ τύχη...

Κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς Τζῶν Σκίνερ κρέμασε τὸ ραδιοτηλέφωνο τοῦ 'Αστυνομικοῦ αὐτοκινήτου του... Τράβηξε ἀργὰ τὸ αὐτόματο τριανταπεντάρι του κι' ἔβγαλε τὴν ἀσφάλεια...

— 'Απόψε θάχουμε... φεστιβάλ... εἶπε «τὸν ὀδηγὸ ὑπαρχιφύλακα τοῦ αὐτοκινήτου...

Αὐτὸς χαμογέλασε, δείχνοντάς του τὰ δόντια του καὶ ἔσφιξε τὸ βολάν...

'Εν τῷ μεταξὺ ὁ Λαστιχάνθρωπος ἄρχισε νὰ συμμαζεῦεται... στὰ κανονικά του μέτρα... Τώρα πιά μποροῦσε νὰ εἶναι ήσυχος. 'Ο ἐπιθεωρητὴς Σκίνερ ἤξερε νὰ κἀνη περίφημα τὴ δουλειά του καὶ σίγουρα ἀπόψε θὰ εἶχε σπουδαῖες ἐπιτυχίες. 'Ο Λαστιχάνθρωπος ξαναγέλασε ἰκανοποιημένος. Καὶ χωρὶς νὰ βιάζεται καθόλου, κίνησε γιὰ τὴ 15ῃ ὁδῷ. 'Εκεῖ βρισκόταν τὸ τεράστιο κτίριο τῆς «'Ανταμς Μπάνκ». Καὶ κάπου ἐκεῖ κοντὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ «'Ανθρωπος - Φλόγα», κρυμμένος μέσα στὸ μαῦρο «τζαγκουάρ» του.

ΕΝΑ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ ΔΙΑΡΡΗΞΕΩΣ

ΣΤΟ μεταξύ οι συμμορίτες έτρεχαν όλοταχώς για τή μεγάλη τους έπιχειρήσι. Πέντε λεπτά άργότερα, από τή στιγμή που βγήκαν από τή «Τζαμάικα Μπάρ», διέσχισαν τήν πόλι, πέρασαν από μιá γέφυρα και πήραν κατεύθυνσι για τή Λόνγκ "Αβλαντ. "Έτσι που πήγαιναν τά τρία αυτοκίνητα, τή ένα πίσω από τή άλλο, έμοιαζαν με παρέλασι. "Η 15η όδός βρισκόταν άριστερά τους. Τήν διέσχισαν όλοταχώς κι' έφτασαν στο πίσω μέρος του κτιρίου που στεγαζόταν ή «"Ανταμς Μπράνκ».

"Ο δρόμος ήταν σκοτεινός. Οι συμμορίτες στάθμεισαν διπλα στο πεζοδρόμιο και πήδησαν έξω. "Αντι' να τραθήξουν όμως για τή κτίριο, άρχισαν να ψάχνουν με τά κλεφτοφάναρα τή έδαφος. "Ο Πόρκυ, που πήγαινε έμπρός απ' όλους, στάθηκε άπότομα.

— Φτάσαμε ! είπε ψιθυριστά στους άλλους. Αύτή είναι ή ύπόνομος που επικοινωνεί με τά υπόγεια τής τραπεζής.

Σήκωσαν με δυσκολία τή σιδερένιο σκέπασμα και πήδησαν μέσα. "Η ύπόνομος ήταν ευρύχωρη. Μιά μυρωδιά μούχλας και σαπίλας τους έπνιγε τή λαϊμό. "Ωστόσο προχωρούσαν άθόρυβα, ώσπου βρέθηκαν σ' ένα τετράγωνο προαύλιο. Δεξιά υπήρχε μιá μεγάλη σιδερένια πόρτα. "Αριστερά μιá μικρότερη.

— "Εμπρός, τά εργαλεία, Μάκ ! φώναξε ό Πόρκυ. "Έχουμε πολλή δουλειά.

— Μπα, δέν βαρύνεσαι ! "Έχω άνοιξει χειρότερα κλουδιά απ' αύτό. Τώρα θά δής...

Πραγματικά ό Μάκ ήταν μάέστρος στο είδος του. Με ένα κατσαβίδι και ένα σιδερένιο «γάντζο» που χώ-

θηκε μέσα στη μικρή τρύπα της τεράστιας κλειδαριάς, ή πόρτα άνοιξε σαν να την ξοπρωξε από μέσα κάποιο άόρατο χέρι. Οί συμμορίτες δέν μπόρεσαν να κρατήσουν τὸ θαυμασμό τους.

— Εἶσαι σπουδαῖος, μὰ τὴν ἀλήθεια, τοῦ εἶπαν. Ἐσ' εἶσαι ἰκανὸς ν' ἀνοίξης καὶ τὶς πύλες τοῦ Ἄδῃ!

— Φτάνει νὰ ὑπάρχουν καὶ κεῖ κλειδαριές, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος. Μὰ προτιμῶ τὶς κλειδαριές τοῦ δικοῦ μας κόσμου.

Ἐνας στενόμακρος διάδρομος ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τῆς τραπέζης. Ἐφτασαν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ κτιρίου, κατέβηκαν μιὰ μαρμάρινη σκάλα κι' ἔφτασαν στὰ ὑπόγεια. Τὸ θησαυροφυλάκιο ἦταν μεγάλο, μὲ τέσσερις πόρτες.

— Ἄς ἀρχίσουμε τὴ δουλειά, ἔκανε συγκινημένος

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΟ 2ο ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΑΣ

Ἐνας ἀδίστακτος ἐγκληματίας καὶ ἀπαγωγέας, ὁ ΜΑΘ ΤΟΛΕΔΟ ὕστερα ἀπ' τὸ τελευταῖο τοῦ κόλπο φεύγει γιὰ τὸ Μεξικό, ὅπου σκέπτεται νὰ ξεκοκκαλίση μὲ τὴν ἡσυχία τοῦ τὴν ἀνοιμὴ περιουσία του. Ὅμως

ὁ ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

ρίχεται ξοπίσω καὶ ἐπικολουθεῖ ἓνα ἀνήλεο κυνηγητό· μιὰ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

ὅπου ὁ ἥρωας τῆς ΕΦ—ΜΠΙ—Α·Ι·, τὸ ἴνδαλμα τῆς Ἀμερικῆς, βγαίνει νικητῆς, ὕστερα ἀπὸ ἀπίθανες περιπέτειες.

**ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ ΟΛΟΙ
ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ**

ό Πόρκυ. "Όσο πιό γρήγορα τελειώσουμε, τόσο τὸ καλύτερο...

ΕΠΕΙΔΗ ΔΙΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ἄλλος τρόπος ν' ἀνοίξουν τὰ κιγκλιδώματα τοῦ θησαυροφυλακίου, εἶχαν εἰδικὰ «καψούλια» μὲ μιὰ ἰσχυρὴ ἐκρηκτικὴ ὕλη, ποὺ τεμάχιζε χωρὶς θόρυβο καὶ τὸ πιό χοντρὸ μέταλλο. Ὁ Πόρκυ ἔσκυψε γιὰ νὰ τὰ κολλήσῃ ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε. Ξαφνικὰ ὅμως ἀναψαν τὰ φῶτα τοῦ ὑπογείου. Οἱ συμμορίτες ἔμειναν παγωμένοι στὶς θέσεις τους. Ἀπὸ τὶς τέσσερις πόρτες τοῦ θησαυροφυλακίου, πρόβαλαν τέσσαρα αὐτόματα.

— Πετάξτε τὰ ὄπλα σας μακριὰ! ἀκούστηκε μιὰ ἐπιταχτικὴ φωνή. Καὶ μὴν κάνετε καμμιά τρέλλα, γιὰ τὴν θὰ τὴν πληρώσετε ἄσχημα. Εἴσαστε κυκλωμένοι ἀπὸ παντοῦ...

Οἱ κακοποιοὶ ὑπάκουσαν τρέμοντας καὶ πέταξαν τὰ ὄπλα τους στὸ πάτωμα. Κάποια στιγμή ὅμως τὰ μάτια τοῦ Πόρκυ καὶ τοῦ Μάκ, ἀστραφαν περίεργα. Μὲ τὸ βλέμμα ποὺ ἔρριξε ὁ ἓνας στὸν ἄλλον, συνεννοήθηκαν ἀμέσως. Ἐμπρὸς στὰ πόδια τους ἀκριβῶς ἦταν τὸ κουτὶ μὲ τὰ «καψούλια». Αὐτὰ μόνο μπουρῶσαν νὰ σώσουν τὴν κατάστασι. "Αν κατῶρθωναν νὰ τὰ πετάξουν ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν, θὰ τοὺς ἔθαιβαν κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια.

Ὁ Πόρκυ ἔσπρωξε μὲ τὸ πόδι του τὸ κουτὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάκ. Προτοῦ προλάβῃ ὅμως νὰ σκύψῃ καὶ νὰ τὰ πάρῃ ἐκεῖνος, φάνηκε ἓνας μέγας ποντικός, ἓνας ἀρουραῖος, ποὺ ἄρπαξε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα τὸ κουτὶ στὰ δόντια του καὶ ἐξαφανίστηκε πίσω ἀπὸ ἓνα ἔπιπλο. Ἡ ἀτυχία αὐτὴ ἔρριξε σὲ ἀπόγνωσι τοὺς συμμορίτες καὶ βλαστήμησαν τοὺς ποντικούς δλου τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ φαντάζονται φυσικὰ ὅτι ὁ ἀρουραῖος ἐκεῖνος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Λαστιχάνθρωπο!

Τότε ὁ Μάκ ἀπελπισμένος καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ

πλησιάζανε πήρε μιὰ άπίθανη βουτιά με τὸ κεφάλι πάνω στὸν κοντινὸ του άστυνομικὸ πού τοῦ ἔκλεινε μιὰ μικρὴ πορτοῦλα... Ὁ πόλισμαν τινάχτηκε ἔκπληκτος καὶ ἀναίσθητος ἀνάσκελα... Ὁ Μάκ χύθηκε στὴν πόρτα σάν θύελλα... Μὰ τὴν ὥρα πού πήγαινε νὰ τὴν περάσει τὸ αὐτόματο τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια... καθὼς ἔπεφτε μιὰ ὑπερφυσικὴ γροθιά... μ' ἓνα άπίθανο μακρυνὸ βραχιόνα πού ἔρχότανε πίσω ἀπὸ τὸ ἔπιπλο πού χάθηκε ὁ άρουραῖος. Τὸν χτύπησε κατακέφαλα κι' ὁ «γορίλλας» κατέρρευσε σάν παράλυτος... ἐπὶ τόπου...

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ οἱ άστυνομικοὶ περικύκλωσαν τοὺς ἄλλους πού ἔκπληκτοι καὶ τρομαγμένοι παρακολούθουν τὴν σκηνὴ με τὸν Μάκ, ἔνω ἡ γροθιά με τὸ πελώριο μπράτσο ξαναγύριζε στὴν... βάσι της...

Χειροπέδες κλείστηκαν σὲ χέρια πού δὲν ἔφεραν αντίστασι. Ὅλους μαζί κατόπιν, τοὺς μετέφεραν σὲ μιὰ εὐρύχωρη αἴθουσα καὶ τοὺς ἔστησαν στὴ γραμμὴ, στὸν τοῖχο. Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σκίννερ, ἔτριβε τὰ χέρια του ἱκανοποιημένος. Σκεφτόταν συγκινημένος ὅτι ὁ Λαστιχάνθρωπος τοῦ εἶχε προσφέρει μιὰ ἀπὸ τὶς σπουδαιότερες ἔκδολεῦσεις τῆς άστυνομικῆς του καριέρας.

Ξαφνικὰ ὅμως ἀνησύχησε, γιατί θυμῆθηκε πὼς ὁ Λαστιχάνθρωπος τοῦ εἶχε πῆ ὅτι ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» θὰ βρισκόταν ἐκεῖ κοντά, γύρω ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς «Ἀνταμς Μπάνκ». Ἄλλὰ σὲ ποῖο ἀκριβῶς σημείο; Ὁ Σκίννερ κάλεσε ἀμέσως ἓναν ἀξιωματικὸ καὶ τὸν πρόσταξε νὰ παραλάβῃ ἀμέσως τοὺς κρατούμενους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ χωρὶς φασαρία στὸ "Εφ—Μπι—Ἀϊ. Τὸν καθιστοῦσε ὑπεύθυνος. Ὁ ἴδιος θὰ ἐπέστρεφε ἀργότερα στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τοὺς ὑποβάλλῃ σὲ ἀνάκρισι. Τώρα εἶχε δουλειά.

"Ἐχωσε τὴν ρεμπούπλικά του βαθεῖα στὸ κεφάλι, βεβαιώθηκε ὅτι τὸ αὐτόματο βρισκότανε κάτω ἀπ' τὴ μισαχάλη του καὶ ξεκίνησε νὰ κάνῃ μιὰ ἐπιθεώρησι γύ-

ρω στο τετράγωνο... Ποιός ξέρει ίσως εύρισκε κανένα ίχνος... Μά ξαφνικά στάθηκε έκπληκτος... μιά κρεμαστή έπιγραφή όπτικών ειδών με ένα πελώριο μάτι... τοποθετημένη κάθετα στον δρόμο έγειρε άργά και του έκόψε τον δρόμο. Στο φτερό τó τριανταπεντάρι βρέθηκε στο χέρι του χουφτιασμένο γερά... 'Ο Σκίνερ ήταν παληός άστυνομικός και τίποτε δέν τον τρόμαζε.

— "Άσ' τó σιδερικό Τζών... άκούστηκε μιά γλυκειά φωνή...

Και ταυτοχρόνως τó μάτι τής ρεκλάμας άνοιγόκλεισε... Του Σκίνερ τού σηκώθηκε ή τρίχα... Για μιά στιγμή ή καρδιά του πεταλούδισε και τó αυτόματο έγειρε στο χέρι του... Μά σέ κλάσμα τού δευτερολέπτου συνήλθε... Είχε καταλάβει...

— "Άσε τά άστεία, Λάρρυ, μούγγρισε... "Ελα θγές... σέ κατάλαβα.

Και τότε ή κρεμαστή ρεκλάμα άρχισε νά λυώνη σαν κερί... και νά παίρνη ανθρώπινο σχήμα... Σέ λίγο ó Λαστιχάνθρωπος στητός και δυνατός μέσα στην όλοκόκκινη φόρμα του... έδινε τó χέρι στον Σκίνερ.

— Μπράβο, Τζών, μιά χαρά τά κατάφερες...

— Μάλλον τόν έαυτό σου πρέπει νά συγχαρής, Λάρρυ... 'Αλλά άλήθεια γιατί δέν μου λές πού βρίσκεται ó «'Ανθρωπος - Φλόγα»;

— Κι' έγώ άκόμη δέν ξέρω πού είναι καλά-καλά. 'Αλλά μην άνησυχείς, Σκίνερ. Θα κάνω ό,τι μπορώ για νά σοϋ τόν στείλω πακεταρισμένο άπόψε. Και τώρα, γεια σου! Θα έπικοινωνήσω με τήν ύψηλότητά σου, πριν ξημερώση...

Κι' άπότομα ó Λαστιχάνθρωπος άρχισε νά χάνη πάλι τó σχήμα του... Μάζευε... μάζευε άπελπιστικά γρήγορα... για νά γίνη γρήγορα μιά μικρή κατακόκκινη μπαλλίτσα με χρυσό κύκλο...

— Γεια σου, Τζών... άκούστηκε μιά φωνή και ή μπαλλίτσα άρχισε νά πηδάη στο πεζοδρόμιο για νά χαθή στη στροφή τής γωνίας!...

ΟΠΟΥ Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ...

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ βιαζόταν. "Ετρεχε τώρα για να συναντήσει τον τρομερό του αντίπαλο. Δεν ήξερε βέβαια πώς ακριβώς θα τον εύρισκε, γιατί ο Μπόμπ Λάνου δεν γνώριζε τίποτε άλλο, εκτός από το ότι ο «"Ανθρωπος - Φλόγα» θα περίμενε κρυμμένος μέσα σ' ένα μαύρο «τζάγκουαρ». Που ακριβώς όμως; Και σε ποιο σημείο του τετραγώνου;

Ο Λαστιχάνθρωπος στάθηκε άποτομα.

— "Ας γίνω νυχτερίδα ! ψιθύρισε για να κάνω ένα μικρό περίπατο σε όλο το μάκρος του δρόμου.

Ανέπνευσε βαθεία και παρατεταμένα. Αμέσως ή μικρή κατακόκκινη μπαλίτσα μεταμορφώθηκε σε μιὰ μεγάλη νυχτερίδα. Με καταπληκτική ταχύτητα, άρχισε να πετᾶ πάνω από το τετράγωνο, προσπαθώντας να διακρίνη το μαύρο «Τζάγκουαρ», που έπρεπε ασφαλώς να σταθμεύη στο πιο σκοτεινό σημείο.

Το ανακάλυψε γρήγορα. Έκει κάτω, μεταξύ της 15ης οδού και της 27ης, ήταν σταματημένο ένα αυτοκίνητο. Κάνοντας μιὰ βουτιά στον άερα, άρχισε να χαμηλώνη

Τρίνκυ

αθόρυβα. Πέρασε ξυστά δίπλα του και κύτταξε μέσα. Τò άμάξι φαινόταν κενό. Ξαναπέρασε. Και τότε με τὰ διαπεραστικά του μάτια, ο Λαστιχάνθρωπος διέκρινε στο βάθος του κάποια αδιόρατη σκιά. Δέν έχασε καιρό. Μ' ένα καινούργιο πέταγμα, πήγε και κάθησε πάνω στο καπό. 'Από κεί μπορούσε νά βλέπη τὰ πάντα, χωρίς νά τόν διακρίνη κανείς. "Έπρεπε όμως νά είναι προσεχτικός, γιατί δέν ήξερε τί είδους ύπερφυσικές δυνάμεις μπορούσε νά διαθέτη ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος, πού τρομοκρατούσε με τὰ έγκλήματά του όλόκληρη τήν 'Αμερική .

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ξαναθύθισε τò βλέμμα του στο βαθύ σκοτάδι του άμαξιού. Και τότε είδε, μὰ στεγνή και αδύνατη σλουέττα πού έμοαζε με τò σατανά! Τò πρόσωπό του ήταν σκεπασμένο όλόκληρο μ' ένα μαύρο προσωπίο, ένω στους ώμους του είχε ριγμένη μιá πλατειά μπέρτα από κόκκινο, σαν φλόγα βελούδο. Τίποτε άλλο δέν φαινόταν. Μά ό,τι είχε δη, τού ήταν άρκετό για νά σχηματίση μιάν έντύπωση και νά λάθη τις άποφάσεις του.

'Αμέσως πέταξε κάτω από τò αυτοκίνητο και βρέθηκε στο έδαφος. Σ' ένα δευτερόλεπτο, ήταν μεταμορφωμένος κιόλας στο πρόσωπο και στην εμφάνισι τού συμμορίτη Πόρκυ. 'Αθόρυβα πήγε και χτύπησε τò τζάμι τού αυτοκινήτου. Με μιá αυτόματη κίνησι, ο «'Ανθρωπος - Φλόγα» τò άνοιξε και κύτταξε έξω. 'Ο Λαστιχάνθρωπος πήρε μισοκακόμοιρο ύφος.

— 'Αρχηγέ, είπε τρεμουλιαστά. 'Η δουλειά τελείωσε και μ' έστειλαν νά σε είδοποιήσω.

'Ο «'Ανθρωπος - Φλόγα» δέν σάλεψε. "Έμεινε άκίνητος μερικές στιγμές κι' ύστερα με φωνή βαθειά, μυστηριακή, σαν νά έρχόταν από έναν άλλο κόσμο, ρώτησε:

— Πήραν τò χρυσό ;

— Ναι, τὸν τοποθετοῦν μέσα σὲ σάκκους. Σὲ λίγο θὰ βρίσκωνται ἐδῶ...

— Καλὰ, πήγαινε...

Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀπομακρύνθηκε μερικὰ βήματα κι' ἄξαφνα, γυρνώντας ἀπὸτομα, ἀπλωσε τὰ χέρια του καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμό. Μὰ τὰ τράβηξε πίσω, γιατί αἰσθάνθηκε ἓνα δυνατὸ κάψιμο στ' ἐπαλάμες! Ὁ μυστηριώδης κακοποιὸς γέλασε παγωμένα καὶ χωρὶς νὰ τραθηχτῆ διόλου, πάτησε τὴ σκανδάλη τοῦ περιστρόφου του. Ἐντὶ ὅμως ν' ἀκουστῆ θορυβὸς σφαίρας, ἀπὸ τὴν κἀννη του ξέφυγε μιὰ πύρινη φλόγα, λεπτὴ ὅσο κι' ἓνα βελόνι, ποῦ διαπερνοῦσε ὅμως ὄτι εὔρισκε μπροστά του.

Εὐτυχῶς ὁ Λαστιχάνθρωπος ἦταν προετοιμασμένος γιὰ ὅλα τὰ ἐνδεχόμενα μιᾶς τέτοιας ἐπιθέσεως κι' ἔκανε ἓνα πῆδημα πρὸς τὰ πλάγια. Ἡ φλόγα πέρασε ἀκριβῶς δίπλα του χωρὶς νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Καὶ προτοῦ ὁ ἀρχηγὸς τῶν κακοποιῶν προλάθῃ νὰ τὴν ξαναστρέψῃ ἐναντίον του, ἀπλωσε πάλι τὰ χέρια του, ἔπιασε τὶς πινελὲς ρόδες τοῦ μαύρου τζαγκουάρ καὶ μὲ μιὰ ἀπίστευτη δύναμη, τὸ σήκωσε στὸν ἀέρα κι' ἄρχισε νὰ τὸ στριφογυρίζῃ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, σὰν κανένα παιχιδάκι. Ὑστερα τὸ πέταξε μὲ ὀρμὴ πάνω στὸ πεζοδρόμιο. Ἐνας φοβερὸς πάταγος ἀκολούθησε...

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ἦταν γερό. Μὲ τὸ χτύπημα ποῦ ἔφαγε, ἀνοιξε σχεδὸν στὰ δύο καὶ ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» βρέθηκε ἔξω ἀπ' αὐτό. Μὲ τὸ πύρινο βελόνι του, προσπαθοῦσε τώρα νὰ πετύχῃ τὸν ἀντίπαλό του. Ὁ Λαστιχάνθρωπος ὅμως εὐκίνητος καθὼς ἦταν, τὸ ἀπέφευγε μὲ εὐκολία. Ὡστόσο ὁ κίνδυνος ἦταν μεγάλος, γιατί ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» ἦταν ἀπλησίαστος. Κι' ὁ Λαστιχάνθρωπος ἔπρεπε νὰ παλαίψῃ ἀπελπισμένα μαζί

του, ώσπου νά βρῆ τὸ τρωτό του σημεῖο.

Μ' ἓνα πήδημα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, βρέθηκε ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν κακοποιό. Ἀπλωσε τότε τὰ χέρια του καὶ ἐπεχείρησε νά τὸν ξαναπιάσῃ ἀπὸ τὸ λαιμό. Καὶ πάλι ὅμως οἱ παλάμες του τσουρουφλίστηκαν καὶ τὶς τράβηξε πίσω.

Ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» γέλασε σαρκαστικά.

— Βλέπω πῶς εἶσαι πεισματάρης! εἶπε ψυχρά. Μὰ πρέπει νά παραδεχτῶ ὅτι καὶ σὺ δὲν εἶσαι συνηθισμένος ἄνθρωπος...

— Καλὰ ποὺ τὸ κατάλαβες! ἀπάντησε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Κι' ἀκόμη δὲν εἶδες τίποτε...

— Τὸ πῆρες ἀπάνω σου, Πόρκυ! Ἄς εἶναι, ὅμως, μοῦ ἀρέσεις καὶ θά σέ κάνω πρωτοπαλλήκαρό μου, φτάνει νά μὴ συνεργάζεσαι μὲ τὴν ἀστυνομία. Ποιὸς σ' ἔβαλε νά μὲ δολοφονήσης;

— Ὁ Λαστιχάνθρωπος!

Ὁ κακοποιὸς τινάχτηκε τρομαγμένος.

— Ὁ Λαστιχάνθρωπος! ἔκανε. Ὡστε ξανάρχισε πάλι τὴ δρᾶσι του;

— Ποτέ δὲν τὴν διέκοψε. Ἀπὸ τότε ποὺ σκοτώσατε τὸν καλύτερο φίλο του, δὲν ἔπαψε νά εἶναι διώκτης τοῦ ἐγκλήματος. Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τί σέ περιμένει...

Ὁ «Ἀνθρωπος - Φλόγα» ἀνασήκωσε περιφρονητικὰ τοὺς ὤμους.

— Μαζί μου κανεὶς δὲν μπορεῖ νά τὰ βάλῃ, οὔτε χίλιοι Λαστιχάνθρωποι! Ἄλλωστε ἀπόψε μπορεῖ νά εἶναι κι' ἡ τελευταία μου ἐπιχείρησι. Ἐνα ἀεροπλάνο μὲ περιμένει σὲ κάποιο μυστικὸ ἀεροδρόμιο. Μόλις πάρω τὸ χρυσάφι τῆς «Ἀνταμς Μπάνκ», θά ἔξαφανιστῶ. Ἰσως μάλιστα νά ἔξαφανιστῶ γιὰ πάντα...

ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ γέλασε τώρα κι' ὁ Λαστιχάνθρωπος.

— Ὡστε περιμένεις τὸ χρυσάφι τῆς «Ἀνταμς Μπάνκ»; ρώτησε εἰρωνικά. Ἐξέχασα νά σοῦ πῶ ὅτι τὰ

«καλά σου παιδιά» βρίσκονται αυτήν τη στιγμή στο φρέσκο και κουβεντιάζουν ήσυχα με τον αρχηγό Πύμ. Τον "Άλλαν Γκόρντον Πύμ...

Στά λόγια εκείνα ο «"Ανθρωπος - Φλόγα» σαν να χτυπήθηκε από κεραυνό. Κάτι τέτοιο όμως περίμενε και ο Λαστιχάνθρωπος. Άναπνέοντας βαθειά, μετεβλήθη άξαφνα σ' ένα συμπιεσμένο σφυρί λάστιχο, που ξέφυγε σαν βολίδα για να χτυπήσει τον αντίπαλό του στο πρόσωπο. Κι' ώσπου να καλοσυνέλθει από τη ζάλη του εκείνος, τ' ο σφυρί τον ξαναχτύπησε όρμητικά, δύο και τρείς φορές. Τον ξαναχτύπησε με μια θυελλώδη δύναμη, άλύπητα, άσταμάτητα!...

Έαφνιασμένος, ο «"Ανθρωπος -Φλόγα» άναγκάστηκε να σηκώσει τ' άχέρια του για να προφυλάξει τ' ό πρόσωπό του. Στην κίνηση όμως αυτή, τ' ό περίστροφο με τ' ό πύρινο βελόνι κύλησε από τ' ά δάχτυλά του και ό Λαστιχάνθρωπος, μεταμορφωμένος με τήν καταπληκτική του ταχύτητα σέ κανονικό άνθρωπο, άρπαξε τ' ό πλο στ' όν άέρα.

— Και τώρα κατάλαβες ποιός είμαι; τόν ρώτησε με τή συνηθισμένη του ειρωνεία. Δέν πιστεύω να ξεακολουθείς να πιστεύης πώς κανείς δέν μπορεί να τ' ά βάλει μαζί σου.

— Τ' ό πιστεύω και είμαι βέβαιος γι' αυτό! άποκρίθηκε με λύσσα ό «"Ανθρωπος -Φλόγα». Δέν πρόκειται να νικηθώ ποτέ και από κανένα. Τ' ό περίστροφό μου είναι άχρηστο στα χέρια σου. 'Η πύρινη βελόνα του δέν μπορεί να με άγγίξει.

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ έβαλε τ' ό δάχτυλό του στην σκανδάλη.

—"Άς κάνουμε λοιπόν μια δοκιμή, είπε σημαδεύοντας τ' ό. "Άν δέν σε πειράξει ή πύρινη φλόγα, θ' ά παραδεχτώ πράγματι πώς νικήθηκα και θ' ά φύγω...

Μισόκλεισε τ' ό ένα του μάτι κι' έτοιμάστηκε να πυ-

ροβολήση. 'Ο «'Ανθρωπος - Φλόγα» έκανε μερικά βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ κόλλησε σ' ἕναν τοίχο μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα.

— Μή! φώναξε ἔντρομος. Μὴν πυροβολήσης! Χωρὶς τὸ ὄπλο μου δὲν ἀξίζω οὔτε μιὰ δεκάρα. 'Αλλὰ θὰ μπορούσαμε νὰ συνεργαστοῦμε ἡμεῖς οἱ δυό. "Εχω τεράστια περιουσία. Θὰ σοῦ παραχωρήσω τὴ μισὴ καὶ ὀλόκληρη στὴν ἀνάγκη, ἂν μ' ἀφήσης νὰ φύγω...

— 'Η περιουσία σου θὰ μοιραστῆ στὰ ὄρφανά καὶ στὶς χήρες αὐτῶν ποὺ σκότωσες! ἀποκρίθηκε ὁ Λαστιχάνθρωπος. 'Εμπρός, βγάλε τὴ φόρμα σου καὶ τὸ προνωπίο!

— Μὴ μοῦ κάνης κακό...

— "Εχεις ἕνα λεπτὸ προθεσμία. "Αν δὲν ὑπακούσης, ὀρκίζομαι πῶς θὰ σοῦ τὴν ἀνάψω...

Τρέμοντας ὁ «'Ανθρωπος - Φλόγα» πέταξε τὸν κόκκινο μανδύα του, ἔβγαλε τὴ φόρμα του καὶ κατόπιν τὴ μάσκα ποὺ σκέπαζε τὸ πρόσωπό του. 'Ο Λαστιχάνθρωπος μπορούσε νὰ τὸν πλησιάσῃ ἄφοβα τώρα. 'Η περιέργεια τὸν ἔτρωγε. "Ἦθελε νὰ μάθῃ ποῖος κρυβόταν κάτω ἀπὸ τὴν ἀμφίεσι ἐκείνη, ποῖος ἦταν τέλος πάντων ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τρομοκρατήσῃ ἕναν ὀλόκληρο κόσμο.

Καθὼς ἔγειρε ἀπὸ πάνω του γιὰ νὰ τὸν δῆ, ὁ Λαστιχάνθρωπος τραβήχτηκε μὲ ἀηδία. Γιατὶ δὲν ἦταν πρόσωπο αὐτὸ ποὺ εἶδε. "Ἦταν σχεδὸν μιὰ νεκροκεφαλὴ μὲ φαγωμένα χαρακτηριστικά. Μόνο τὰ μάτια του ἔλαμπαν παράξενα, μαῦρα, ἐκδικητικά.

— Ποῖος εἶσαι, λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ Λαστιχάνθρωπος μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ἔκπληξί του. Ποῖος σατανᾶς σὲ γέννησε;

— Τώρα πιά δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ κρύβωμαι, ἀποκρίθηκε ὑπόκωφα ἐκείνος. Θυμᾶσαι τὸν Σερὶ Μπιμπί.

— Τὸν θυμᾶμαι. Μὰ ὁ Σερὶ Μπιμπί σκοτώθηκε σ' ἕνα νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὴν Κοκόα. Οἱ 'Αμερικανοὶ εἶχαν σωφρονιστικὲς φυλακὲς ἐκεῖ. Τὸ νησί ὅμως τὸ βομ-

θάρδισαν οί Γιαπωνέζοι κι' όλοι οί βαρυποινίτες βρήκαν οίκτρο θάνατο.

— "Όλοι, έκτός από μένα. "Όταν οί Γιαπωνέζοι πού τó πρόσωπό μου είχε παραμορφωθή τελείως από τις κατάλαβαν τó νησί μ' έβγαλαν μέσα από τὰ έρείπια, φλόγες. "Έτσι μόλις τελείωσε ó πόλεμος και γύρισα στην 'Αμερική κανείς δέν με άνεγνώρισε. Στό στρατοπεδο πού με είχαν κλεισμένο, ήταν κι' ένας διάσημος καθηγητής τής άτομικής ένεργείας. Ήταν κι' αυτός αίσχμαλως τών Γιαπωνέζων. Κάποια νύχτα, λοιπόν, τόν σκότωσα για νά νά τού πάρω τὰ χαρτιά του και ώρισμένα του μυστικά. Με τόν τρόπο αυτό κατώρθωσα νά τελειοποιήσω τó περίστροφο πού κρατάς και νά φτιάξω τó ειδικό αυτό κοστούμι, πού με έκανε σχεδόν άτρωτο...

— Μά για ποίό λόγο ήθελες νά ληστεύης και νά σκοτώνης, Σερί Μπιμπί; τόν ρώτησε ó Λαστιχάνθρωπος. Με τ' όνομα τού καθηγητή θά μπορούσες νά ζήσης περιφήμα στην κοινωνία...

— Για ποίό λόγο; ρώτησε με μίσος ó κακούργος. Γιατί ήθελα νά έκδικηθώ τούς άνθρώπους πού με παραμόρφωσαν. Γιατί... γιατί ήμουν έκ γενετής έγκληματίας!...

— Τώρα όμως θά πληρώσης για όσα έκανες.

— Αυτό θά τó δούμε, μούγκρισε ó σατανικός φονιάς και χύθηκε άπεγνωσμένα άπάνω στόν Λαστιχάνθρωπο με τήν άπελπισία τού άνθρώπου πού τὰ παίξει όλα για όλα...

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ούτε κινήθηκε. "Ένα χαμόγελο διεγράφη, στα χείλια του και τὰ μάτια του κάτω από τις διόπτρες του πετάξανε για μιá στιγμή φλόγες... Ταυτοχρόνως σχεδόν... τó άριστερό του χέρι άρχισε νά... μεγαλώνη άπίστευτα και φτάνοντας τόν «'Ανθρωπο - Φλόγα» τόν έρπαξε από τó άριστερό πόδι, τόν σήκωσε ψηλά ένώ ταυτοχρόνως τυ-

λιγότενε τὸ δεξι μπράτσο του σὰν σχοινὶ γύρω ἀπὸ τὸν ἀφρισμένο δολοφόνου πακετάροντάς τον.

— Ὠραῖο... σαλάμι γίνεσαι, φίλε... χλεύασε... Καὶ σηκώνοντας τὸ πιστόλι μὲ τὴ φλόγα χτύπησε τὸν «Ἀνθρωπο - Φλόγα» στὸ κεφάλι μὲ τὴν κάννη...

Μισὴ περίπου ὥρα ἀργότερα ὁ ἀρχηγὸς Ἄλλαν Γκόρντον Πύμ λάμποντας ὄλος ἀπὸ χαρὰ πρόσφερε ἕνα γεμάτο ποτήρι οὐίσκου «Λουαί Χόρς» στὸν Λαστιχάνθρωπο, ποὺ ξαπλωμένος σὲ μιὰ πολυθρόνα στὸ γραφεῖο τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ διηγόταν τὰ γεγονότα...

— Ὡστε ἔτσι, Λάρρυ... τὰ βρῆκες σκοῦρα; ρώτησε ὁ ἀρχηγός... Ἀλήθεια θέλεις σόδα;

— Εὐχαριστῶ, ἀρχηγέ... παίρω μόνος μου... Καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι, ποὺ μάκρυνε ἀπότομα, πῆρε τὸ σιφὸν ἀπ' τὸ μπαράκι ποὺ βρισκότανε τρία μέτρα πρὸ πέρα...

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴ στιγμή χτύπησε τὸ τηλέφωνο. Ὁ ἀρχηγὸς γύρισε καὶ σήκωσε τ' ἀκουστικό.

— Μπρός !... Ναί, ἐδῶ εἶναι Τρίνκυ... Νὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸ ροσμπίφ εἶναι ἔτοιμο; Ἄκουσες, Λάρρυ; Ὁ Τίνκυ εἶναι... λέει...

— Ναί, ναί... ἄκουσα, ἀρχηγέ... καὶ κάνει ἕνα ροσμπίφ, ὁ ἄτιμος... γειά σου, ἀρχηγέ...

Ὁ Πύμ γύρισε ἀπότομα. Ὁ Λαστιχάνθρωπος δὲν καθόταν πιά στὴν πολυθρόνα... Μόνο στὸν ὀρίζοντα, πάνω ἀπ' τὴν ἀπέραντη πόλι, ἕνα κατακόκκινο βέλος μὲ χρυσὸ δακτυλίδι χανότανε ὀλοταχῶς.

Ἀπόδοσις: ΓΙΑΝ. ΒΗΛΑΡΑ

«...ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ — ΣΙΤΥ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΦΥΓΕΙ
Ο ΤΡΟΜΟΣ... ΚΙ' ΕΚΕΙ ΣΕ ΛΙΓΟ ΦΘΑΝΕΙ Ο

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΚΑΙ ΜΙΑ ΤΙΤΑΝΙΑ...

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

ἀρχίζει!...

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕ-
ΓΑΛΟΥ ΗΡΩΑ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΗ...
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ 2.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΤΥΦΩΝ»
ΓΡΗΓ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΙΑΣΟΝΟΣ 41 — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ